Lieta Nr.C20302614
Lietas arhīva Nr.CA0006-17/10

ECLI:LV:KUAT:2017:1211.C20302614.3.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Liepājā 2017.gada 11.decembrī

Kurzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja: Z.Zaiceva
tiesneši L.Vēbere un J.Mauliņa
ar sekretāri E.Ansuli

izskatīja atklātā tiesas sēdē apelācijas kārtībā civillietu SIA „Liepājas namu apsaimniekotājs" prasībā pret /persona E/ par parāda piedziņu, sakarā ar /persona E/ apelācijas sūdzību par Liepājas tiesas 2015.gada 29.decembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

SIA „Liepājas namu apsaimniekotājs" (turpmāk LNA) cēlusi tiesā prasību pret /persona E/, lūdzot piedzīt parādu par dzīvojamās mājas uzturēšanu, apsaimniekošanu un pakalpojumiem 2277,45 EUR.

Ar Liepājas tiesas 2015.gada 29.decembra spriedumu apmierināta SIA LNA prasība pret /persona E/, par labu prasītājam piedzīts dzīvojamās mājas apsaimniekošanas maksas parāds par laika periodu no 2011.gada 1.septembra līdz 2014.gada 31.oktobrim 397,97 EUR, pakalpojumu maksājumu parāds 1879,48 EUR, un samaksātie tiesas izdevumi 417,45 EUR, pavisam kopā 2694,90 EUR. Tiesa noraidījusi atbildētāja lūgumu par prasības nodrošinājuma atcelšanu.

Tiesa novērtējusi, ka prasītājai pārvaldīšanā un apsaimniekošanā nodota dzīvojamā māja /adrese/, savukārt atbildētājs ir dzīvokļa /dzīvokļa numurs/, /adrese/, īpašnieks.

Tiesa konstatējusi, ka 2004.gada 13.janvārī puses noslēgušas dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līgumu, kura 3.punktā noteikts atbildētāja pienākums samaksāt apsaimniekošanas maksu un maksu par komunālajiem pakalpojumiem.

Tiesa secinājusi, ka apsaimniekošanas maksa sastāda 0,43 EUR kvadrātmetrā un atzinusi, ka atbilstoši Ministru kabineta 2008.gada 9.decembra noteikumiem Nr.1014 "Kārtība, kāda aprēķināma maksa par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu un apsaimniekošanu", noteiktā apsaimniekošanas maksa ir stājusies spēkā un tās pārvērtēšanai izskatāmās lietas ietvaros nav pamata.

Tiesa, ņemot vērā Dzīvokļu īpašuma likuma 10.panta 3.punktā, likuma "Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 50.panta piektajā daļā, 2008.gada 9.decembra Ministru kabineta noteikumos Nr.1013 "Kārtība, kādā dzīvokļu īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu" un Ministru kabineta noteikumos Nr.817 "Grozījumi Ministru kabineta noteikumos Nr.1013 "Kārtība, kādā dzīvokļu īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu" atzinusi, ka prasība daļā par komunālo pakalpojumu maksas parāda piedziņu ir apmierināma.

Tiesa kritiski vērtējusi atbildētāja pilnvarotās pārstāves iebildumus par apkures apmaksu, par aprēķinā ietvertajiem pakalpojumiem, kas saistīti ar atkritumu izvešanu un karstā un aukstā ūdens un kanalizācijas pakalpojumiem. Tiesa secinājusi, ka tas, ka strīdus dzīvoklis netiek apdzīvots nav pietiekams pamats atbildētāju atbrīvot no samaksas pienākuma.

Tiesa atzinusi, ka prasītājas aprēķinā iekļautie pakalpojumi par karstā ūdens cirkulāciju, aprēķinātā karstā un aukstā ūdens starpība, kā arī aprēķinā norādītā karstā un aukstā ūdens starpība Dzīvokļa īpašuma likuma 10.panta 3.punkta izpratnē ir atzīstami par pakalpojumiem, ko saņem lietotājs, un par ko dzīvokļa īpašniekam saskaņā ar šo likumu ir jānorēķinās ar prasītāju, jo tie aprēķināti, atbilstoši 2008.gada 9.decembra Ministru kabineta noteikumu Nr.1013 "Kārtība, kādā dzīvokļu īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu" 14., 17., 19.punkta nosacījumiem. Izvērtējot minēto pakalpojumu aprēķinu kārtību saistībā ar to fizisku izlietošanu, tiesa norādījusi, ka minētā aprēķina kārtība ir noteikta tiesiski un līdz ar to atzinusi par nepamatotu atbildētāja pārstāves atsaukšanos uz patērētāju tiesību aizsardzības normu neievērošanu aprēķinu sakarā.

Tāpat tiesa atzinusi par nepamatotu atbildētāja pārstāves atsauci uz noilguma iestāšanos atbilstoši Komerclikumā noteiktajam, jo tiesa atzinusi, ka prasītāja ik mēnesi izraksta atbildētājam rēķinu, kuros ir ietverta informācija gan par tekošajā mēnesī aprēķinātiem maksājumiem, gan atspoguļota informācija par atbildētāja veiktajiem maksājumiem, prasītāja aprēķināto parādu par iepriekšējo periodu un kopējo maksājumu summu, tādējādi, pārtraucot noilgumu.

Izvērtējot atbildētāja pārstāves lūgumu atcelt prasības nodrošinājuma lēmumu, tiesa atzinusi, ka minētais lūgums ir nepamatots un noraidāms. Ņemot vērā, ka prasība tiek apmierināta pilnā apmērā, tiesa atzinusi, ka tādējādi pilnībā pierādās prasības pirmšķietamais formālais juridiskais pamatojums. Turklāt tiesa norādījusi, ka atbildētāja pārstāve nav iesniegusi pierādījumus, vai norādījusi uz apstākļiem, kas ļautu secināt, ka atceļot prasības nodrošinājumu, tiesas sprieduma izpilde būtu realizējama.

Par šo tiesas spriedumu apelācijas sūdzību iesniegusi atbildētāja pilnvarotā pārstāve, norādot, ka spriedums tiek pārsūdzēts pilnā apmērā un lūdzot prasību noraidīt kā nepamatotu.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka tiesa nav piemērojusi speciālo likumu normas un nav ņēmusi vērā judikatūru.

Atbildētāja pārstāve uzskata, ka tiesas spriedumā nepamatoti norādīts, ka prasītāja pamatojoties uz 2011.gada 1.janvāra pilnvarojuma līgumu ar

Liepājas pilsētas domi bija tiesīga veikt dzīvojamās mājas apsaimniekošanu, jo saskaņā ar Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 10.panta otrās daļas otro teikumu, 11.panta otro daļu un Pārejas noteikumu 4.punktu, ja prasītāja vēlas veikt dzīvojamās mājas pārvaldīšanu, tai ir pienākums noslēgt līgumu ar dzīvokļu īpašniekiem vai grozīt līdz 2010.gada 12.jūlijam noslēgtos līgumus.

Uzskata, ka SIA LNA nav tiesības vienpersoniski uzstādīt un aprēķināt pārvaldīšanas maksu 0,43 EUR/m^2 apmērā, kā arī nav tiesību prasīt apmaksāt papildpakalpojumus, kas nav saistīti ar dzīvojamās mājas pārvaldīšanas darbībām un nav saistīti ar sabiedrisko pakalpojumu saņemšanu un lietošanu laika posmā no 2009.gada. Norāda, ka lietas materiālos nav pierādījumu, ka dzīvokļu īpašnieku kopība būtu apstiprinājusi pārvaldīšanas maksu 0,43 EUR/m^2 apmērā, izdevumu aprēķināšanas un maksāšanas kārtību, uzdevusi prasītājai sniegt un aprēķināt pakalpojumus, kas nav saistīti ar dzīvojamās mājas pārvaldīšanu un sabiedriskajiem pakalpojumiem.

Tāpat apelācijas sūdzībā norādīts, ka tiesa nav izvērtējusi nevienu no atbildētāja iesniegtajiem pierādījumiem, nav piemērojusi procesuālo un materiālo tiesību normas, kuras vajadzēja piemērot. Nav piemērojusi Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta 1.daļu, Eiropas Savienības pamattiesību hartu un citas normas, nav ņēmusi vērā Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1995.gada 20.novembra spriedumu lietā Nr.17849/91. Tiesa nav piemērojusi tiesību normu sistemātisko interpretācijas metodi, kā arī nav ņēmusi vērā judikatūru - Augstākās tiesas Senāta spriedumus SKC-34/2008, SKC-440/2006, SKC-322/2007, SKC-547/2007, SKC-349/2010, kā arī SKA-59.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka tiesa apmierinot prasību par karstā ūdens cirkulāciju 281,20 EUR veikusi diskrimināciju pret /persona E/, jo nav ņēmusi vērā 2012.gada 9.novembrī Liepājas tiesā pieņemto blakus lēmumu lietā Nr.C20303111.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka tiesa nepamatoti apmierinājusi prasību par parāda par koplietošanas elektrību 52,50 EUR piedziņu, jo atbildētājs par šo pakalpojumu ir samaksājis. Nepamatoti tiesa apmierinājusi prasību par parāda par apkuri 1189,39 EUR piedziņu, jo tiesa ignorējusi faktu, ka atbildētājam ir tiesības par šo pakalpojumu samaksāt pakalpojuma sniedzējam SIA "Liepājas enerģija".

Tāpat atbildētāja pārstāve uzskata, ka tiesa nepamatoti noraidījusi lūgumu par tiesvedības izbeigšanu sakarā ar noilgumu un nepamatoti noraidījusi pieteikumu par prasības nodrošinājuma atcelšanu.

Līdz ar to, atbildētāja pārstāve uzskata, ka tiesas spriedums nav motivēts, tas neatbilst likumdevēja prasībām, prasība apmierināta nepamatoti.

Tiesas sēdē atbildētāja pārstāve prasību neatzina, lūdza to noraidīt, pamatojoties uz apelācijas sūdzībā norādītajiem argumentiem.

Prasītājas pārstāvis prasību uzturēja, paskaidrojot, ka pirmās instances tiesa lietu izspriedusi pareizi, apelācijas sūdzību uzskatīja par nepamatotu.

Motīvu daļa

Pārbaudījusi pierādījumus, izvērtējusi pušu paskaidrojumus kopsakarībā ar apelācijas sūdzības argumentiem, tiesas kolēģija atzīst prasību par pamatotu un apmierināmu.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums prasības apmierināšanai un lūguma par prasības nodrošinājuma atcelšanu noraidīšanai ir pareizs un pilnībā pietiekams, tādēļ atbilstoši Civilprocesa likuma 432.panta piektajai daļai, Kurzemes apgabaltiesa pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma argumentācijai.

Šajā spriedumā papildus pirmās instances tiesas spriedumam norādīto apsvērumu dēļ, tiesas kolēģija atzīst, ka apelācijas sūdzībā norādītie argumenti nedod pamatu taisīt pretēju spriedumu lietā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426.panta pirmās daļas noteikumiem apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības, sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībā. Savukārt, atbilstoši Civilprocesa likuma 430.panta trešajai daļai, fakti, kas konstatēti pirmās instances tiesā, apelācijas instances tiesā nav jāpārbauda, ja tie nav apstrīdēti apelācijas sūdzībā.

Dzīvokļa īpašuma likuma 10.pants paredz dzīvokļa īpašnieka pienākumu segt dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumus, kā arī norēķināties par saņemtajiem pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu (piemēram, apkure, aukstais ūdens, kanalizācija, sadzīves atkritumu izvešana).

Tiesas kolēģija ņem vērā, ka lietā strīds nepastāv par to, ka atbildētājs ir strīdus dzīvojamās telpas īpašnieks (lietas 49.lapa) un, ka starp atbildētāju un SIA "Vecliepāja" 2004.gada 13.janvārī noslēgts Dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līgums (lietas 20.-23.lapa). Strīds nepastāv par to, ka prasībā norādītajā periodā, atbildētāja deklarētā dzīves vieta nav strīdus adresē, savukārt laika posmā no 2011.gada 30.septembra līdz 2014.gada 30.jūnijam strīdus dzīvojamā telpā deklarējušas dzīves vietu divas personas (lietas 44.-46.lapa).

Tiesas kolēģija konstatē, ka 2017.gada 17.augustā stājies spēkā Kurzemes apgabaltiesas spriedums lietā Nr.C20303111, ar kuru apmierināta SIA "Liepājas namu apsaimniekotājs" prasība pret /persona E/ par dzīvojamās mājas kopīpašuma daļas uzturēšanas, apsaimniekošanas un komunālo maksājumu parāda par laiku no 2009.gada 1.oktobra līdz 2011.gada 31.augustam piedziņu par /persona E/ piederošo dzīvokļa īpašumu /dzīvokļa numurs/, /adrese/, savukārt, /persona E/ pretprasība par SIA "LNA" darbības atzīšanu par nelikumīgu un atzīšanu, ka SIA "LNA" nav tiesību subjekts un dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līguma atzīšanu par spēkā neesošu, noraidīta kā nepamatota.

Civilprocesa likuma 96.panta otrā daļa paredz, ka fakti, kas nodibināti ar likumīgā spēkā stājušos spriedumu vienā civillietā, nav no jauna jāpierāda, iztiesājot citas civillietas, kurās piedalās tās pašas puses.

Ņemot vērā to, ka izskatāmajā lietā strīds nepastāv par to, ka atbildētājs joprojām ir dzīvokļa /dzīvokļa numurs/, /adrese/, īpašnieks un prasītāja, kura ir SIA „Vecliepāja" tiesību un saistību pārņēmēja, ir daudzdzīvokļu dzīvojamās mājas /adrese/, apsaimniekotāja, tiesas kolēģija atzīst, ka spriedumam civillietā Nr.C2030311 ir prejudiciāla nozīme izskatāmās lietas izspriešanā attiecībā uz visiem faktiem, kas konstatēti lietā Nr.C20303111.

Lietā strīds pušu starpā nepastāv par pirmās instances tiesas nodibināto faktu, ka dzaudzdzīvokļu dzīvojamās mājas /adrese/, dzīvokļu īpašnieki strīdus periodā nav izveidojuši sabiedrību dzīvojamās mājas apsaimniekošanai vai pilnvarojuši likumā noteiktā kārtībā to veikt citai fiziskai vai juridiskai personai.

2011.gada 1.janvārī Liepājas pilsētas pašvaldība un prasītāja noslēgušas līgumu par pilnvarojumu veikt dzīvojamo māju pārvaldīšanu (apsaimniekošanu), saskaņā ar kuru Liepājas pilsētas pašvaldība uzdevusi prasītājai, un prasītāja apņēmusies organizēt Liepājas pilsētas administratīvajā teritorijā iedzīvotājiem komunālo pakalpojumu sniegšanu, slēdzot līgumus ar pakalpojumu sniedzējiem un nodrošināt šo pakalpojumu pieejamību prasītājai pārvaldīšanā nodotajās dzīvojamās mājās. Tāpat ar līgumu prasītāja ir uzņēmusies nodrošināt dzīvojamo māju kopīpašuma pārvaldīšanu (apsaimniekošanu) saskaņā ar noslēgtajiem līgumiem un saņemto maksājumu par īri un pārvaldīšanu un apsaimniekošanu. Līguma pielikumā Nr.1 ir norādīta dzīvojamā māja /adrese/.

Līdz ar to secināms, ka saskaņā ar likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 50.panta septīto un astoto daļu, prasītāja uz līguma, kas noslēgts ar Liepājas pilsētas pašvaldību, pamata apsaimnieko strīdus dzīvojamo māju.

Arī attiecībā uz apsaimniekošanas maksas apmēru, tiesas kolēģija ņem vērā lietā Nr.C20303111 nodibinātos pamatus apsaimniekošanas maksas apmēra noteikšanai. Proti, minētajā lietā ir konstatēts, ka apsaimniekošanas maksa strīdus nekustamajam īpašumam nav mainījusies no 2009.gada, turklāt minētā apsaimniekošanas maksa ir tāda pati, kā pirms dzīvojamās mājas privatizācijas īres maksa, ko noteica Sabiedrisko pakalpojumu regulators.

Līdz ar to nepamatots ir atbildētāja viedoklis par to, ka apsaimniekošanas maksu Ls 0,30 par 1 m^2, kas sevī ietver arī pārvaldīšanas maksu, prasītājs noteicis patvaļīgi, tiesas kolēģija ņem vērā prasītāja pārstāvja paskaidroto, ka vienīgās izmaiņas apsaimniekošanas maksā bijušas sakarā ar izmaiņām pievienotās vērtības nodokļa likmē, ko neapstrīdēja atbildētāja pārstāve, savukārt, attiecībā uz argumentu, ka SIA LNA norādījusi atbildē /persona E/ un /persona J/, ka apsaimniekošanas maksa ir 0,24 Ls, tiesas kolēģija ņem vērā, ka prasītājas pārstāvis tiesas sēdē atzina, ka minētajā atbildē ieviesusies acīmredzama pārrakstīšanās kļūda (lietas 121.lapa).

Pie šādiem apstākļiem par nepamatotu atzīstams apelācijas sūdzības arguments par to, ka prasītājai nav tiesību aprēķināt maksu un prasīt apmaksāt apelācijas sūdzībā norādītos pakalpojumus, kā arī, ka prasītāja ir tikai juridiska persona, kura vēlas sniegt pārvaldīšanas pakalpojumus strīdus mājai un ir tikai starpnieks starp pakalpojumu sniedzēju un patērētāju.

Tiesas kolēģija ņem vērā apelācijas sūdzībā norādīto, ka 2008.gada 9.decembra Ministru kabineta noteikumu Nr.1013 "Kārtība, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu" 17.4.punkts redakcijā līdz 2013.gada 31.decembrim paredzēja, ka par sadzīves atkritumu apsaimniekošanu un asenizāciju, ja atsevišķais īpašums ir dzīvoklis, aprēķinu veic proporcionāli dzīvoklī dzīvojošo personu skaitam, sadalot summu, kas veidojas pēc neapdzīvojamo telpu un mākslinieka darbnīcu nomnieku veikto maksājumu atskaitīšanas no dzīvojamās mājas kopējā maksājuma, savukārt, no 2014.gada 1.janvāra – atbilstoši atsevišķo īpašumu skaitam.

Attiecībā uz apelācijas sūdzībā minētajiem argumentiem, ka strīdus dzīvoklī prasībā norādītajā periodā neviena persona nedzīvo, par ko liecina ūdens un gāzes patēriņa rādītāji. Tāpat, tiesas kolēģija ņem vērā, ka lietā atbildētājs (lietas 74.-77.lapa), kā arī /persona E/ un /persona K/ pilnvarotā persona ir iesniegusi vairākus iesniegumus prasītājai gan par pārrēķinu veikšanu, gan jautājumos par prasītājas tiesībām apsaimniekot māju, gan par dažādiem jautājumiem, kas skar apsaimniekošanu (lietas 78.-91.lapa), kurus vērtējusi pirmās instances tiesa, atzīstot, ka atbildētāja nav pierādījusi faktu, ka strīdus īpašumā deklarētās personas faktiski tur nedzīvo. Turklāt, kā noskaidrots apelācijas instances tiesā, tad neapstrīdams pierādījums šādam apgalvojumam būtu patērētās elektroenerģijas skaitītāja rādījumi un attiecīgā pakalpojuma sniedzēja izrakstītie rēķini, taču šādi pierādījumi lietā nav iesniegti.

Par pierādījumu atbildētāja apgalvojumam, ka strīdus dzīvoklī neviens nedzīvo nevar kalpot arī PMLP Liepājas nodaļas vadītājas atbildes /persona E/ pilnvarotajai personai, kurā norādīts, ka Dzīvesvietas deklarēšanas likums nenosaka pienākumu personai izmantot komunālos pakalpojumus, lai varētu konstatēt vai persona dzīvo deklarētajā adresē, izriet pretējs secinājums atbildētāja argumentiem, proti, fakts, ka persona nav lietojusi kādu no komunālajiem pakalpojumiem, pats par sevi nav pamats konstatēt, ka persona šajā adresē nedzīvo (lietas 78.lapa).

Bez tam, kā izriet no prasītājas sniegtajām atbildēm, tad prasītāja attiecīgo pakalpojumu aprēķināšanā balstījusies gan uz normatīvajiem aktiem, gan uz dzīvokļu kopības lēmumu (lietas 111.lapa), gan uz faktu, ka atbildētājs par izmaiņām dzīvoklī deklarēto/faktiski dzīvojošo personu sastāvā informējis apsaimniekotāju atbilstoši dzīvokļu īpašnieku kopības lēmumiem (lietas 115.lapa).

Savukārt, apelācijas instances tiesā iesniegtie pierādījumi attiecībā par to, ka citai personai – /persona M/ netiek aprēķināti atkritumi, jo dzīvoklī neviens nedzīvo (lietas 225.,226.,228.lapa) tiesas kolēģija ņem vērā prasītājas pārstāvja paskaidrojumus, ka, iespējams, minētā persona paziņojusi par nedzīvošanas faktu atbilstoši noteiktajai kārtībai, turklāt, tiesas rīcībā nav nodoti pierādījumi par attiecīgās daudzdzīvokļu mājas apsaimniekošanas kārtību, līdz ar to minētais pierādījums nevar kalpot par pamatu prasības noraidīšanai izskatāmajā lietā.

Civilprocesa likuma 93.panta pirmā daļa noteic, ka katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība.

No minētās normas izriet vispārīgais pierādīšanas princips, proti, kurš izsaka apgalvojumu, tas pats arī to pierāda.

Juridiskajā literatūrā atzīts, ka šajā normā ietverts svarīgs princips, kas neļauj pieteikt un uzturēt tiesā prasījumus vai iebildumus bez pienācīgas argumentācijas un bez pierādījumiem. [..]. Tiesas konsekventi ievēro noteikumu, ka prasītājam nepietiek izvirzīt prasījumu, bet tas arī jāpamato. Tāpat arī atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība. Šis uzdevums nav viegls, tāpēc jau no romiešu tiesībām tas ieguvis apzīmējumu – pierādīšanas nasta (*lat. – onus probandi*) (*sk. Civilprocesa likuma komentāri I.daļa (1.-28.nodaļa). Otrais papildinātais izdevums. Sagatavojis autoru kolektīvs Prof. K.Torgāna zinātniskajā redakcijā. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2016, 328.lp.*) *(sk. Latvijas Republikas Augstākās tiesas 2016.gada 30.decembra spriedumu lietā SKC-328).*

Pie šādiem apstākļiem tiesas kolēģija atzīst par pamatotu prasību daļā par atkritumiem un asenizāciju.

Nepamatoti ir arī apelācijas sūdzībā norādīts, ka pirmās instances tiesa nav ņēmusi vērā atbildētāja veiktos maksājumus par apsaimniekošanu un koplietošanas elektrību (lietas 92.-95.lapa), jo pirmās instances tiesa ir pārliecinājusies, ka tie, aprēķinot prasības summu ir ņemti vērā (lietas 50.-53.lapa), vienlaicīgi secinot, ka maksājumi netiek veikti regulāri un pilnā apmērā. Tā, piemēram no atbildētāja konta informācijas redzams, ka, piemēram, 2013.gadā veikti maksājumi par koplietošanas elektrību : janvārī 1,37 EUR, martā 3,62 EUR, maijā 0,51 EUR, jūlijā 0,86 EUR oktobrī 1,64 EUR, savukārt, no prasības summas aprēķina tabulas redzams, ka visi minētie maksājumi ņemti vērā pie parāda summas aprēķina.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja arguments, ka tiesa apmierinot prasību par karstā ūdens cirkulāciju 281,20 EUR veikusi diskrimināciju pret /persona E/, jo nav ņēmusi vērā 2012.gada 9.novembrī Liepājas tiesā pieņemto blakus lēmumu lietā Nr.C20303111, vērš atbildētāja uzmanību uz to, ka minētajā lietā ir stājies spēkā apelācijas instances tiesas spriedums, kurš konkrētajā daļā ir pretējs pirmās instances tiesas spriedumam, proti, augstākas instances tiesa ir atzinusi prasību daļā par karstā ūdens cirkulāciju par pamatotu un apmierināmu.

Pie šādiem apstākļiem, tiesas kolēģija konstatē, ka atbildētājs joprojām neatzīstot prasību par karstā ūdens cirkulāciju un apkuri, nav ņēmis vērā arī lietā Nr.C20303111 sniegto skaidrojumu, proti, ka saskaņā ar 2008.gada 9.decembra MK noteikumu Nr.1013 „Kārtība, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu" 17.punktu, kas paredz, ka par siltumenerģiju karstā ūdens sagatavošanai aprēķinu veic par siltumenerģiju karstā ūdens cirkulācijai – atbilstoši dzīvokļu īpašumu skaitam un par siltumenerģiju patērētajam karstajam ūdenim – proporcionāli patērētā karstā ūdens daudzumam.

No lietas materiāliem konstatējams, ka jau 2011.gadā SIA "Liepājas enerģija" informējusi trešo personu lietā Nr.C20303111 par nepareizi veiktajiem maksājumiem (lietas 130.lapa), kā arī no lietas materiāliem (lietas 97.-102.lapa) redzams, ka par strīdus periodu maksājumi veikti SIA "Liepājas enerģija" kontā.

Tiesas kolēģija konstatē, ka ar spēkā stājušos tiesas spriedumu lietā Nr.C20303111 atbildētājam jau ticis izskaidrots, ka, ja atbildētājs joprojām turpina veikt maksājumus attiecīgajiem pakalpojumu sniedzējiem, tas nevar būt par pamatu prasības noraidīšanai, jo viņam nav noslēgti individuāli līgumi ar attiecīgo pakalpojumu sniedzēju. Mājā esošās siltumapgādes sistēmas nepieder atbildētājiem, bet ir kopīpašumā esošas un līdz ar to viņi, saskaņā ar Civillikuma 1068.pantu, nevar rīkoties ar kopīpašuma priekšmetu bez citu kopīpašnieku piekrišanas.

Līdz ar to prasība daļā par apsaimniekotāja sniegto pakalpojumu parāda piedziņu ir pamatota, jo siltumenerģijas izlietojums, kas nepieciešams noteiktas ūdens temperatūras uzturēšanai karstā ūdens cirkulācijas sistēmā dzīvojamā mājā, Dzīvokļa īpašuma likuma 10.panta izpratnē, ir atzīstams par pakalpojumu, kas saistīts ar dzīvokļa īpašuma lietošanu, un par ko dzīvokļa īpašniekam saskaņā ar šo likumu ir pienākums norēķināties.

Civillikuma 1817.pantā ir noteikts, ka, kas izpildījumu devis tādai personai, kurai nav bijis tiesības saņemt, nav ar to atsvabināts no savas saistības pret kreditoru, bet var tomēr prasīt no izpildījuma saņēmēja, lai tas saņemto atdod.

Tiesas kolēģija konstatē, ka lietā Nr.C20303111 tiesa vērtējusi, ka starp atbildētāju un SIA „Vecliepāja" noslēgtā Dzīvojamās mājas uzturēšanas

un apsaimniekošanas līguma 5.2.punktā pārvaldnieks un īpašnieks vienojušies par to, ka dzīvokļa īpašnieks par karsto ūdeni un centrālo apkuri maksā pakalpojumu sniedzējam. Taču vienlaikus, minētajā lietā, tiesas kolēģija atzinusi, ka minētais līguma nosacījums jāskata kontekstā ar tā brīža situāciju Liepājā, kad siltumenerģijas piegādātājam bija finansiālas grūtības, un lai nodrošinātu siltumenerģijas piegādi tika akceptēts šāds variants un ka lietā nav iesniegti pierādījumi, ka atbildētājam vai trešai personai būtu noslēgts individuāls līgums ar attiecīgo pakalpojumu sniedzēju. Tāpat, atbildētājam tika izskaidrota minētā norma, kā arī dota iespēja atrisināt jautājumu par pakalpojumu sniedzējam samaksātajām summām. Kā noskaidrots izskatāmajā lietā, tad maksātājas /persona K/ samaksātās summas joprojām nav bijis iespējams atgriezt.

Savukārt, lietā nepastāv strīds par to, ka starp prasītāju kā lietotāju un SIA „Liepājas enerģija" kā piegādātāju noslēgts līgums par siltumenerģijas piegādi un lietošanu, saskaņā ar kuru prasītāja apmaksā saņemto siltumenerģiju un ir izstrādājusi apakšlietotāju, kas šajā gadījumā ir dzīvokļu īpašnieki, maksājumu iekasēšanas sistēmu par patērēto siltumenerģiju un nodrošināt tās funkcionēšanu.

Tāpat, tiesas kolēģija ņem vērā, ka izskatāmajā lietā joprojām tiek izvirzīti iebildumi par nesakritībām prasītājas sastādītajās Obligāti veicamo dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas darbu plānotās ieņēmumu un izdevumu tāmēs ar Dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas faktisko ieņēmumu un izdevumu pārskatos atspoguļoto informāciju, apgalvojot, ka prasītāja falsificējusi attiecīgos dokumentus. Proti, atbildētājs joprojām nevēlas akceptēt faktu, ka plānotais finansējums var atšķirties no faktiski izlietotā finansējuma (skatīt atbildētāja sagatavoto tabulu lietas 157.lapa).

Uz šo iebildumu atbildējusi apelācijas instances tiesa lietā Nr.C20303111, izvērtējot atbilstoši Civilprocesa likuma 179.pantam un secinot, ka prasītājas rīcībā normatīvo aktu pārkāpumi nav konstatējami, proti, prasītāja ir ievērojusi Ministru kabineta 2008.gada 9.decembra noteikumu Nr.1014 „Kārtība, kādā aprēķināma maksa par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu un apsaimniekošanu" prasības. Tiesa minētajā lietā norādījusi, ka Obligāti veicamo dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas darbu plānotās ieņēmumu un izdevumu tāmes var atšķirties no izdevumu tāmes, kura apstiprina, kādi ir bijuši faktiskie ieņēmumi/izdevumi strīdus dzīvojamai mājai. Lietā Nr.C20303111 Kurzemes apgabaltiesa jau norādījusi, ka šie dokumenti sniedz atšķirīgu informāciju, ko savstarpēji salīdzināt nav pamata un fakts, ka summas tāmēs atšķiras, nav pietiekams pamats atzīt, ka iepriekš norādītie rakstveida pierādījumi ir viltoti.

Arī izskatāmajā lietā tiesas kolēģija ņem vērā, ka argumenti attiecībā uz plānoto un faktisko izdevumu pozīcijām ir analogi.

Attiecībā uz apelācijas sūdzības argumentu, ka tiesa nav piemērojusi speciālos normatīvos aktus, kas regulē attiecības starp pārvaldnieku un dzīvokļu īpašniekiem, kā arī, ka piemērojusi tikai divus likumus un trīs pakļautos normatīvos aktus, tiesas kolēģija vērš atbildētāja uzmanību uz atzīto tiesību doktrīnā, proti, „ (..) likumu neizrādīšana un pat nepareiza aizrādīšana neatņem prasītājam iespēju panākt taisnīgu tiesas aizsardzību, vēl vairāk tādēļ, ka *jura novit curia* - tiesai pašai jāzina likumi un jāpiemēro tie ne tikai pēc likuma burta, bet arī pēc likuma gara" *(sk. V.Bukovskis. Civīlprocesa mācības grāmata.- Rīga: E.Pīpiņa un J.Upmaņa grāmatu un nošu spiestuve, 1933., 305.lpp.).* Pirmās instances tiesa ir piemērojusi attiecīgos normatīvos aktus, lietu pēc būtības izspriedusi pareizi.

Tiesas kolēģija pārējos apelācijas sūdzībā minētos atbildētāja argumentus līdzīgi kā lietā Nr.C20303111 nevērtē, ievērojot Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņas, proti, ka no Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, taču tas nav jāsaprot kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu *(61.punkts 1994.gada 19.aprīļa spriedumā "Van de Hurk* v *The Netherlands" (iesnieguma Nr.16034/90)).* Tiesnešiem ir jāuzklausa visi argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa *(Eiropas Cilvēktiesību tiesas komisijas 1986.gada 13.oktobra lēmums lietā 10153/82 Austria)*.

Papildus tiesas kolēģija ņem vērā, ka atbildētājs, iegūstot īpašumā dzīvokli, atbilstoši Dzīvokļa īpašuma likuma 2.-5.pantam, ieguvis īpašumā arī attiecīgas kopīpašuma domājamās daļas, savukārt, kopīpašniekiem vienam ar otru jārēķinās, jo katra dzīvokļa īpašnieka pienākums ir rūpēties ne tikai par sava dzīvokļa lietošanas īpašību saglabāšanu, bet arī par kopīpašumā esošās mājas daļas lietošanas īpašību saglabāšanu, atbilstoši minētā likuma jēgai.

Dzīvokļa īpašuma likuma 13.panta pirmā un otrā daļa uzliek īpašniekam pienākumu segt dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumus atbilstoši īpašumā ietilpstošās kopīpašuma domājamās daļas apmēram.

Lietā Nr.C20303111 tiesa vērsusi atbildētāja uzmanību, ka viena dzīvokļa īpašnieka kopīpašuma domājamās daļas uzturēšana nevar notikt uz citu dzīvokļu īpašnieku rēķina, .atsaucoties uz tiesību doktrīnā atzīto, ka dzīvojamo māju īpašniekiem ir jārūpējas par to, lai viņu mājās tiktu veiktas visas nepieciešamās apsaimniekošanas vai pārvaldīšanas darbības. Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma izpratnē dzīvojamās mājas īpašnieks ir arī dzīvokļa īpašuma īpašnieks (1.panta 2.punkts). Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 5.panta pirmā daļa paredz, ka dzīvojamās mājas pārvaldīšanas nodrošināšana ir dzīvojamās mājas īpašnieka pienākums. Tādējādi, ja dzīvokļa īpašuma īpašniekam ir pienākums rūpēties par dzīvojamās mājas uzturēšanu, viņam ir pienākums rūpēties arī par dzīvokļa kā atsevišķa īpašuma uzturēšanu atbilstoši normatīvo aktu prasībām (..) (*sk. Senāta 2016.gada 29.februāra spriedums lietā Nr.SKC-37/2016*).

Par nepamatotu atzīstams arī apelācijas sūdzībā pieteiktais lūgums atcelt ar pirmās instances tiesas lēmumu piemēroto prasības nodrošinājumu, pamatojoties uz /persona E/ 2015.gada 23.novembrī pieteikto lūgumu (lietas 106.lapa), turpmāk minēto apsvērumu dēļ.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 140.panta piekto daļu, prasības nodrošinājumu pēc puses motivēta pieteikuma var atcelt tā pati tiesa, kura nodrošinājusi prasību, vai kuras lietvedībā atrodas lieta izskatīšanai pēc būtības.

Tiesas kolēģija ņem, vērā, ka saskaņā ar Civilprocesa likuma 137.pantu, prasības nodrošināšanas mērķis ir sprieduma izpildes nodrošināšana.

Savukārt Civilprocesa likuma 140.panta pirmā daļa imperatīvi paredz, ka izlemjot jautājumu par prasības nodrošināšanu, tiesa vai tiesnesis ņem vērā prasības pirmšķietamo (*prima facie*) formālo juridisko pamatojumu. Minētais attiecas arī uz jautājuma lemšanu par prasības nodrošinājuma atcelšanu. Tātad, lemjot par lietā piemērotā prasības nodrošinājuma atcelšanu, jāvērtē prasības nodrošinājuma saglabāšanas priekšnosacījumi, kas paredzēti Civilprocesa likuma 137.pantā, kā arī jāpārvērtē prasības pirmšķietamais pamatojums.

Bez tam Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2017.gada 17.oktobra lēmumā lietā SKC-1587/2017, Augstākā tiesa norādījusi, ka, izskatot jautājumu par prasības nodrošinājuma atcelšanu, tiesai jāizvērtē prasības nodrošinājuma piemērošanas pamatotība uz konkrēto brīdi, neaprobežojoties ar faktisko apstākļu izmaiņām, bet, nodrošinot pušu līdztiesības principu, jāpārbauda piemērotā prasības nodrošinājuma likumība. Līdz ar to nevar atzīt par pareizu apelācijas instances tiesas secinājumu, ka tiesai tikai primāri jākonstatē, vai ir mainījušies faktiskie lietas apstākļi, kas bija par pamatu prasības nodrošinājumam. Savukārt prasības nodrošinājuma atcelšanas mērķis prasības *prima facie* nepamatotības dēļ ir nepieļaut civiltiesiskās apgrozības kavēšanu, nepamatoti izmantojot tiesas procesu.

Tiesas kolēģija konstatē, ka minēto lūgumu izvērtējusi pirmās instances tiesa, taisot spriedumu un atzinusi, ka minētais lūgums ir nepamatots un noraidāms. Tiesa vērtējusi ne tikai to, vai ir mainījušies lietas faktiskie apstākļi, bet arī, vai konkrētajā lietā prasības nodrošināšana ir nepieciešama.

Tiesas kolēģija, izvērtējot atbildētāja lūgumu par prasības nodrošinājuma atcelšanu, ņēmi vērā, ka prasība tiek apmierināta pilnā apmērā, tādējādi pilnībā pierādās prasības pirmšķietamais formālais juridiskais pamatojums. Bez tam, lietā nav nodibināti apstākļi, kas ļautu secināt, ka atceļot prasības nodrošinājumu, tiesas sprieduma izpilde lietā būs iespējama. Pirmās instances tiesa ir konstatējusi, ka atbildētājs ir norādījis savu dzīvesvietu ārpus Latvijas Republikas, ienākumus gūst ārpus Latvijā.

Minētais devis pamatu secinājumam, ka prasības nenodrošināšanas gadījumā, strīdus dzīvoklis, iespējams, ir vienīgais īpašums, uz ko būs iespējams

vērst piedziņu.

Papildus minētajam, tiesas kolēģija ņem vērā, ka ne apelācijas sūdzībā, ne tiesas sēdē, atbildētāja puse nav norādījusi uz apstākļiem vai pierādījumiem, kas dotu pamatu prasību atzīt par pirmšķietami nepamatotu vai ka ir mainījušies faktiskie lietas apstākļi, kas bija par pamatu nodrošinājuma piemērošanai, un neatcelšanai pirmās instances tiesvedības laikā, vai tādu apstākļu konstatēšana lietas izskatīšanas brīdī apelācijas instances tiesā, kas pierāda, ka ir zudis pamats prasības nodrošināšanai vai, ka piemērotais prasības nodrošinājuma līdzeklis nelabvēlīgi ietekmētu atbildētāja saimniecisko darbību.

Pie šādiem apstākļiem, pamata apmierināt apelatora lūgumu par prasības nodrošinājuma atcelšanu.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmās daļas nosacījumiem pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus.

Ņemot vērā, ka prasība tiek apmierināta, tad no atbildētāja prasītājs labā piedzenama samaksātā valsts nodeva 412,75 EUR un iepriekš samaksātie tiesāšanās izdevumi 4,70 EUR, kopā tiesas izdevumi sastāda 417,45 EUR.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 42.pantam, no prasītāja valsts labā piedzenami iepriekš neapmaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi par tiesas pavēstu un citu dokumentu piegādi 5,76 EUR.

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 8., 97., 193., 430., 432., 434.pantiem, tiesas kolēģija

n o s p r i e d a

Prasību apmierināt.

Piedzīt no /persona E/, personas kods /personas kods/, par labu SIA „Liepājas namu apsaimniekotājs", vienotais reģistrācijas Nr. /reģistrācijas numurs/, apsaimniekošanas maksas parādu par laiku no 2011.gada 1.septembra līdz 2014.gada 31.oktobrim 397,97 EUR (trīs simti deviņdesmit septiņi *euro* 97 centi), pakalpojumu maksājumu parādu 1879,48 EUR (viens tūkstotis astoņi simti septiņdesmit deviņi *euro* un 48 centi) un tiesas izdevumus 417,45 EUR (četri simti septiņpadsmit euro un 45 centi), kopā 2694,90 EUR (divi tūkstoši seši simti deviņdesmit četri euro un 90 centi).

Atteikt apmierināt /persona E/ lūgumu par piemērotā prasības nodrošinājuma atcelšanu.

Piedzīt no /persona E/, personas kods /personas kods/, par labu valstij ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 5,76 EUR (pieci *euro* un 76 centi) kas jāsamaksā Tiesu administrācijai, NMR 90001672316, BIC kods TRELLV22 kontā Nr.LV51TREL2190458019000.

Noteikt /persona E/sprieduma labprātīgas izpildes termiņu 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās.

Spriedumu var pārsūdzēt 30 dienu laikā Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Kurzemes apgabaltiesā un iemaksājot drošības naudu.

Pilns spriedums sastādīts 2017.gada 27.decembrī.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese Z.Zaiceva

Tiesnese L.Vēbere

Tiesnese J.Mauliņa